

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 marca 2018 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zażądała zasądzenia od pozwanego (...) Company z siedzibą w D. kwoty 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 marca 2018 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za odwołany lot, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego adwokata oraz opłaty od pełnomocnictwa według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż poprzedniczka prawna strony powodowej, A. G. zawarła z pozwanym umowę przewozu, na podstawie której w dniu 10 października 2017 roku podróżowała z P. do W. (nr rejsu: (...)). Lot został odwołany, wskutek czego pasażerka nie dotarła do portu docelowego w określonym w rezerwacji biletu lotniczego dniu. Wobec powyższego, zdaniem powódki, nabyła ona roszczenie o zapłatę odszkodowania, na podstawie art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego Rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (dalej: Rozporządzenie nr 261/04). Pasażerka przelała przysługującą jej wierzytelność wobec pozwanego na rzecz powoda. Pozwany został powiadomiony o dokonaniu przelewu wierzytelności oraz wezwana do zapłaty należnej kwoty w terminie 7 dni. Strony nie doszły do ugodowego rozwiązania sporu. Roszczenie powoda stało się wymagalne z dniem 6 marca 2018 roku i od tego dnia powódka dochodzi odsetek za opóźnienie (pozew k. 4-6).

W odpowiedzi na pozew z dnia 16 sierpnia 2018 roku pozwany wniósł o odrzucenie pozwu w całości z uwagi na brak jurysdykcji tutejszego sądu krajowego w sprawie. Ponadto podniesiono zarzut braku legitymacji czynnej powoda do występowania z niniejszym roszczeniem.

W uzasadnieniu pozwany kwestionując jurysdykcję sądu krajowego do rozpoznania niniejszej sprawy wskazał, iż umowa przewozu została zawarta w oparciu o Ogólny Regulamin P. R., który przed zakupem biletu poprzedniczka prawna powoda zaakceptowała. Zgodnie z zapisami ww. Regulaminu w braku odmiennych postanowień wynikających z Konwencji lub obowiązującego prawa, umowa przewozu zawarta z pozwanym jako przewoźnikiem, Ogólne Warunki Przewozu oraz Regulamin podlegają interpretacji zgodnie z przepisami prawa irlandzkiego i wszelkie spory wynikające lub związane z umową przewozu podlegają jurysdykcji sądów irlandzkich. Pozwany podkreślił, iż zaakceptowanie przez pasażerkę, w systemie rezerwacyjnym pozwanego, (...) Regulaminu P. R., Regulaminu Strony Internetowej oraz Polityki Prywatności należy traktować jako zawarcie pomiędzy stronami umowy o poddaniu wynikających z niej sporów jurysdykcji sądów irlandzkich. Pozwany podkreślił także, iż w świetle przepisów unijnych oraz aktualnego orzecznictwa elektroniczny przekaz, umożliwiający trwały zapis umowy, jest równoznaczny z formą pisemną.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował także ważność umowy cesji, a w konsekwencji legitymację czynną po stronie powoda, podnosząc zarzut braku możliwości dokonania cesji. Pozwany zakwestionował formę w jakiej zawarta została umowa cesji wierzytelności pomiędzy powódką a L. J., twierdząc iż z przedłożonych przez powódkę dokumentów nie wynika aby pasażerka złożyła oświadczenie woli wskazane w treści umowy cesji wierzytelności. Pozwany kwestionuje wiarygodność podpisu złożonego na umowie sesji wierzytelności przez jej stronę, twierdząc, iż jest on naniesiony w sposób sztuczny, wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania.

Ponadto zdaniem pozwanego odszkodowanie przysługujące pasażerom rejsów opóźnionych na podstawie prawa unijnego jest prawem osobistym, ściśle związanym z osobą pasażera. Z powyższego wynika, że odszkodowanie z Rozporządzenia 261/2004 Parlamentu Europejskiego i rady ma chronić dobro osobiste pasażera w postaci jego prawa do wygodnej podróży, bez straty czasu wynikającej z opóźnienia czy odwołania lotu. Prawo to jest niezależne od poniesienia przez pasażera jakiegokolwiek szkody w sensie majątkowym.

Zdaniem pozwanego, w polskim prawie instrumentem chroniącym dobra osobiste o charakterze niemajątkowym jest zadośćuczynienie, do którego stosuje się przepisy art. 448 i 449 k.c. Z przepisów tych wynika m.in. ustawy zakaz zbycia roszczenia o zadośćuczynienie za naruszenie dobra osobistego. Zatem dokonanie przelewu wierzytelności w postaci roszczenia o odszkodowanie za odwołany lot z Rozporządzenia jest niedopuszczalne jako sprzeczne z ustawą (odpowiedź na pozew k. 38-45).

Pismem z dnia 5 września 2018 r. pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko strony powodowej (pismo k. 73-77).

Postanowieniem z dnia 17 października 2018 r. tutejszy Sąd oddalił wniosek pozwanego o odrzucenie pozwu. (postanowienie k. 82-85)

W przepisany terminie pozwany wniósł zażalenie na powyższe orzeczenie, które Sąd Okręgowy w Warszawie, postanowieniem z dnia 21 maja 2019 r. wydanym w sprawie V Cz 836/19 oddalił. (postanowienie k. 146-150)

Sąd ustalił, co następuje:

A. G. w dniu 10 października 2017 roku miała podróżować lotem nr (...) na trasie z P. do W. organizowanym przez (...) Company z siedzibą w D.. Pasażerka stawiała się planowo do odprawy pasażerskiej. (bezsporne)

Zaplanowany lot na trasie z P. do W. został odwołany. (bezsporne)

W dniu 10 października 2017 roku A. G. zawarła z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę cesji wierzytelności nr: (...) na mocy której Spółka nabyła wierzytelność z tytułu roszczenia o odszkodowanie za opóźnienie lotu na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady- Rozporządzenie WE nr 261/2004. (dowód: umowa cesji wierzytelności – k. 9)

Pismem z dnia 19 lutego 2018 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. poinformował (...) Company z siedzibą w D., że na podstawie zawartej umowy cesji wierzytelności nabył wierzytelności z tytułu roszczenia o odszkodowania za odwołanie lotu nr (...) z dnia 10 października 2017 roku oraz wezwał do zapłaty kwoty 400 euro w terminie 7 dni (dowód: powiadomienia o zawarciu umów cesji wierzytelności – k. 8, wezwanie do zapłaty k. 7)

Odległość pomiędzy P. a W. wynosi 1702 km. (fakt notoryjny)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których autentyczność i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła wątpliwości oraz twierdzeń przyznanych wprost i niezaprzeczonych przez strony, na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c. Zgodnie bowiem z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności ze stanem rzeczywistym, a w myśl art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Postanowieniem z dnia 19 czerwca 2019 roku sąd postanowił dopuścić dowód z dokumentów załączonych do pism procesowych stron na okoliczności w nich wskazane.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż zgodnie z art. 1481 § 1 k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie

rozprawy nie jest konieczne. Z kolei stosownie do brzmienia § 2. W przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym.

W toku postępowania pozwany złożył odpowiedź na pozew. Sąd mając na uwadze podniesione przez strony zarzuty oraz zgłoszone wnioski dowodowe uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Z tego względu wyrok w niniejszej sprawie został wydany na posiedzeniu niejawnym.

Zagadnienia dotyczące możliwości dochodzenia odszkodowania za opóźniony lot uregulowane zostały przepisami unijnymi i zawarte są w Rozporządzeniu nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie nr 295/91 (dalej: „rozporządzenie nr 261/04”).

Zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania lotu, pasażerowie których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, chyba że: i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu, ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu, lub (...) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) - c) rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania do powyższego artykułu, pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1 500 kilometrów, w wysokości 400 EUR dla wszystkich lotów o długości od 1 500 do 3 500 kilometrów oraz 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b).

Ponadto, w art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/04 wskazano, że przewoźnik zwolniony jest obowiązku wypłaty rekompensaty jeżeli może dowieść, iż odwołanie lotu zostało spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć mimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Poza sporem w niniejszej sprawie było, iż pozwany był przewoźnikiem lotniczym obsługującym lot (...) z P. do W. w dniu 10 października 2017 roku. Pozwany nie wykazywał, żeby doszło do zdarzenia wyłączającego przewidzianą w Rozporządzeniu odpowiedzialność przewoźnika z tytułu odwołania lotu.

Strona pozwana podnosiła zarzut braku jurysdykcji sądu krajowego oraz braku legitymacji czynnej powódki.

Odnosnie pierwszego zarzutu, zdaniem Sądu nie zasługiwał on na uwzględnienie. Wskazać należy, iż w wyroku wydanym na podstawie Rozporządzenia nr 44/2001 w sprawie C-204/08 przesądzono, że w przypadku przewozu lotniczego osób pomiędzy państwami członkowskimi dokonywanego na podstawie umowy zawartej z jednym z przedsiębiorstwem lotniczym będącym rzeczywistym przewoźnikiem, sądem właściwym do rozpoznania powództwa o odszkodowanie, opartego na umowie przewozu i na rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 jest według wyboru powoda, sąd w okręgu, którego znajduje się miejsce przylotu samolotu uzgodnione w umowie. W przedmiotowej sprawie miejscem wylotu było terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (W.), co uprawniło powoda do wytoczenia powództwa przed sądem polskim. Z tego względu wniosek pozwanego o odrzucenie pozwu nie został przez Sąd uwzględniony.

Odnosząc się do zgłoszonego przez pozwanego zarzutu braku legitymacji czynnej powoda w ocenie Sądu strona powodowa w związku z zawartą umową cesji wierzytelności jest legitymowana do wytoczenia powództwa o wierzytelność dochodzoną w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do zarzutów pozwanej dotyczących formy zawartej umowy cesji wierzytelności i prawdziwości złożonego oświadczenia woli przez A. M. wskazać trzeba, iż że umowa ta nie wymaga formy pisemnej dla jej ważności.

Co do zasady umowa przelewu może być zawarta w dowolnej formie, w tym w sposób dorozumiany, jednak z formy tej powinna dać się wyinterpretować wola obu stron umowy. Roszczenie o zapłatę odszkodowania nie wynika z czynności prawnej, lecz z przepisów prawa unijnego – Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 i powstaje z chwilą zaistnienia zdarzenia w postaci odwołania/opóźnienia lotu. Nie można zatem twierdzić, że wierzytelność pasażera w postaci odszkodowania za odwołany/opóźniony lot jest stwierdzona pismem i jej przelew wymaga formy pisemnej.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W świetle zaś § 2 ww. przepisu - wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Z umowy przelewu winno wynikać przede wszystkim kto jest zbywcą (cedentem), na rzecz kogo zbywa (cesjonariusza) jak też jakiej wierzytelności przelew dotyczy.

Sąd podziela stanowisko wyrażone w uzasadnieniu wyroku SA w Katowicach z 08.03.2005r. I ACa 1516/04, że w sytuacji gdy obie strony zgodnie twierdzą, że doszło do przelewu wierzytelności z umowy i że obie strony miały taki zamiar i cel umowy na względzie - zbędne są rozważania i dokonywanie wykładni oświadczeń woli w tym przedmiocie. Dokonywanie takiej wykładni ma bowiem sens wówczas, gdy stanowiska stron różnią się od siebie (wyrok SA w Katowicach z 08.03.2005r. I ACa 1516/04).

Zdaniem Sądu brak jest również podstaw do kwestionowania ze względu na formę oświadczenia pasażerki potwierdzającego zbycie wierzytelności na rzecz powódki. Przede wszystkim zważyć należało, że w analizowanym stanie faktycznym na zarzut nieważności umowy cesji tudzież nadużycia prawa może powoływać się strona tej umowy – cedent lub powódka, nie zaś podmiot trzeci, niebędący jej stroną (tj. pozwana).

Zgodnie z zasadą swobody umów oraz celem umowy cesji zróżnicowanie świadczenia w zależności od tego, czy przewoźnik wypłaci odszkodowanie dobrowolnie czy też wypłata nastąpi w wyniku wszczęcia postępowania sądowego jest dopuszczalne. Istotny jest bowiem cel umowy, jakim jest ze strony cedenta uzyskanie odszkodowania bez dokonywania żadnych czynności i ponoszenia w tym celu jakichkolwiek ewentualnych kosztów, zaś ze strony cesjonariusza uzyskanie dochodu w postaci części uzyskanego odszkodowania.

W świetle powyższych rozważań należało przyjąć, że podniesiony przez pozwanego zarzut braku legitymacji czynnej powoda był chybiony.

Nie można także zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego, że odszkodowanie przysługujące pasażerom rejsów odwołanych i opóźnionych jest prawem osobistym ściśle związanym z osobą pasażera i ma charakter zadośćuczynienia, do którego mają zastosowanie przepisy art. 448 i 449 k.c.

Zdaniem Sądu odszkodowania z Rozporządzenia nr 261/2004 nie jest odszkodowaniem mającym charakter zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. Jest to bowiem świadczenie, którego zadaniem ma być ryczałtowe zniwelowanie szkody powstałej w wyniku nieprawidłowego wykonania umowy zawartej pomiędzy pasażerem a przewoźnikiem, poniesionej przez pasażera w związku z odwołaniem /opóźnieniem lotu. Szkada pasażera polega zarówno na straconym czasie i innych niedogodnościach związanych z opóźnieniem lotu, jak również może mieć charakter szkody majątkowej, zaś odszkodowanie ma na celu jej naprawienia bez konieczności wykazywania jej powstania, jak również jej wysokości.

Pozwany nie wykazał zaistnienia okoliczności egzoneracyjnych z art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/04 wobec czego Sąd uznał, że powodowi jako następcy prawnemu pasażerki A. G. przysługuje odszkodowanie przewidziane w art. 7 ust. 1 pkt b Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku, w kwocie 400 Euro.

Roszczenie o odsetki za opóźnienie w wysokości ustawowej za okres od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty jest oparte na art. 481 § 1 i 2 k.c. Termin spełnienia świadczenia głównego określany jest zgodnie z art. 455 k.c. Dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym lub wynikającym z właściwości zobowiązania, a w przypadku gdy termin nie zostanie w taki sposób oznaczony, jeśli nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Świadczenie główne staje się więc wymagalne z chwilą upływu terminu lub niezwłocznie po wezwaniu ze strony wierzyciela. Pozwany nie kwestionował, że termin określony w wezwaniu upłynął w dniu 5 marca 2018 roku wobec czego powodowi przysługiwało roszczenie o zasądzenie odsetki za opóźnienie od 6 marca 2018 roku .

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Wobec tego, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 947 zł. Na powyższą sumę złożyła się kwota 30,00 zł stanowiąca opłatę sądową od pozwu, kwota 900,00 zł z tytułu zastępstwa procesowego przez pełnomocnika, ustalona na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz kwota 17,00 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.